

[Inger Gautier Schmit.]

Med disse ganske faa Bemærkninger skal jeg udtale min Tilslutning til Lovforslaget, dog uden at kunne godkende, hvad Ministeren sagde i sin Afbrydelse, at jeg fuldstændig har misforstaaet Situationen, idet jeg meget vel forstaaer Situationen ud fra de Oplysninger, Ministeren giver. Samtidig maa jeg udtale Ønsket om, at de Autoriteter, der arbejder med disse Spørgsmaal, sætter fornyet Kraft ind paa, at der virkelig bliver et rationelt Grundlag at gaa frem efter.

Ole Bjørn Kraft: Saaledes som Stillingen har været i Udvalget, og saaledes som Forhandlingerne er gaaet, skulde det i og for sig ikke være nødvendigt at have nogen Diskussion under denne anden Behandling, idet der foreligger en enstemmig Indstilling, og idet Indenrigsministeren i Udvalget har haft Lejlighed til at give en meget udførlig Redegørelse for Arbejdets nuværende Stade. Det er saa meget urimeligere at føre en Diskussion derom, som Stillingen jo efterhaanden er blevet den, at alle er enige om det Arbejde, der skal udføres, og som der foreligger Udtalelser og Redegørelser, der viser, at dette Arbejde nu paa en lang Række Omraader er naaet frem til et i det mindste nogenlunde tilfredsstillende Stade.

Men det ærede Medlem Hr. Rager har jo villet anderledes. Han har under Debatten inddraget et Spørgsmaal, som i Virkeligheden aldeles ikke hører hjemme i Diskussionen i Folketinget, og han har gjort det paa en Maade, som desværre nødvendiggør, at jeg siger et Par Ord. Det ærede Medlem talte om, at Følelserne løb af med mig og forvirrede mit Syn og omtaagede min Forstand. Jeg synes, det var et farligt Emne for det ærede Medlem at begive sig ind paa, thi der kan jo ikke herske nogen som helst Tvivl om, at med Hensyn til disse Spørgsmaal er det ærede Medlem kommet ind i en Blindgade og kan ikke se den Situation, som han har placeret sig selv i, og som alle, der nærer Sympati for det ærede Medlems Person, kun kan beklage. Jeg skal ogsaa udtale Haabet om, at det lykkes for ham at trække sig ud af det uden for store Saar og Skrammer, og at han, naar vi næste Gang skal til at diskutere Luftværnsspørgsmaal, da diskuterer det paa det Grundlag, som vi andre diskuterer det paa: de rent saglige Spørgsmaal — og undlader helt denne voldsomme, overdrevent fanatiske Form, som det ærede Medlem i denne Sag har lagt sig til.

Om det særlige Spørgsmaal, som blev omtalt, at jeg skulde have givet en forkert Fremstilling af det ærede Medlems Stilling i Luftværnsforeningens Landsstyrelse ved ikke at nævne, at da Afstemningen om Kvindeudvalget fandt Sted, var Forholdet dette, at Borgmester P. J. Pedersen ligesom det ærede Medlem undlod at stemme for Genvalget, skal jeg blot sige, at jeg, da jeg fremsatte denne Udtalelse, aldeles ikke tænkte paa Spørgsmaalet om, om der havde været en eller to Stemmer ved denne Afstemning, men kun tænkte paa, at ligesom jeg er overbevist om, at alle Medlemmer i dette høje Ting undtagen det ærede Medlem selv er af den Opfattelse, at det ærede Medlem hellere burde have tiet stille end tale om Spørgsmaalene paa den Maade, han gjorde det, saaledes var efter min Opfattelse ogsaa Medlemmerne af Landstyrelsen overordentlig forbavsede, for at sige det meget stilfærdigt, over den Form og den Tone, det ærede Medlem ved den Lejlighed tillod sig at anvende, en Form og en Tone, som jeg aldrig nogen Sinde har mødt Magen til under almindelige Forhandlinger, og som blev saa meget desto mere paafaldende og angribelig, som den blev anvendt over for nogle Damer, der frivilligt har stillet deres Arbejdskraft til Raadighed.

Det var om dette, jeg udtalte mig. Jeg sagde, at det ærede Medlem her stod ene, fuldstændig ensom, og at det var det, det drejede sig om, fremgaar ganske tydeligt af de Sætninger — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til et meget kort Citat —, der fulgte umiddelbart efter. Jeg sagde nemlig dér:

„Han har fra alle Sider mødt den største Forbavselse over den Form, det ærede Medlem har fundet det passende at fremføre sin Kritik i.“

Derfor er der aldeles ikke nogen Grund til at paastaa, at jeg har haft en Erindringsforskydelse eller har villet vildlede. Det, jeg har sagt, har jeg sagt, og jeg er overbevist om, at jeg her har befundet mig i den nøjeste Overensstemmelse med Sandheden.

Det har desværre været nødvendigt at fremsætte disse Udtalelser, der har meget lidt med det saglige Spørgsmaal at gøre, og jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende ikke agter efter denne Redegørelse at fortsætte denne Diskussion, som jeg er overbevist om alle Tingets Medlemmer helst vilde have undgaaet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.